

19/8 1956

Den dödliga omfamningen

Kommunismen driver freds- och avspänningspropaganda. Den förklarar, utan att göra något av de väsentliga medgivanden som den fria världen kräver, att alla förutsättningar finns för en fredlig samlevnad mellan tyranniet och folkstyrelsen. Därför skall demokratierna upplösa sina försvarsallianser och minska sina rustningar. Samtidigt sägs visserligen att de fria staterna är dödsdömda, att kommunismen kommer att segra över hela världen. Vad man påstår sig erbjuda motståndaren är en död i frid och stillhet. Men om inviten tros och antas, är man beredd att påskynda hädanfärden, att med våld slå ned dem som genom brytande av förbunden och nedskärning av försvaret blivit försvagade eller vapenlösa.

Till denna stora strategiska linje, gång efter annan central i Rysslands och kommunismens internationella politik, sluter sig en taktisk verksamhet som inte är mindre betydelsefull. Det gäller att under avspänningsens dimma söndra och isolera och därmed förbereda nästa offensiva aktion. Rent utrikespolitiskt sker det genom att främja och utnyttja motsättningar de andra staterna emellan, genom att ta parti för dem som av skilda orsaker är missnöjda och därför tacksamma för bistånd från vilket håll som helst. Inom staterna sker det genom ett liknande närmande till grupper som kan väntas lockade av ett tillfälligt samgående och dess omedelbara praktiska fördelar. I sin mest lyckade form innebär taktiken, såsom den kinesiske ledaren Mao uttryckt det, "att förena sig med majoriteten, att angripa minoriteten, att splittra fienden och förintä varje fiende för sig".

Dessa taktiska operationer är just nu i full gång. Ryssland och Kina vädjar till och söker påverka "fredsblocket", de stater som kan tänkas bilda en "tredje kraft" i världspolitiken eller rent av samverka med den kommunistiska regimen: främst Indien, Burma, Indonesien och Egypten. De arabiska staterna stöds i sin hets mot Israel, helt enkelt därför att de därmed uppviglas också mot Västerås stormakter. Hjälpn åt självständighetsrörelserna i de ännu existerande koloniala områdena tjänar samma syfte. I detta sammanhang förkunnas grundsatsen om nationernas självbestämmanderätt. I fråga om de tio

europiska stater som blivit ryska kolonier och de våldiga områden i Asien som Ryssland erövrat anses inte denna grundsats tillämplig — att behärras av Ryssland är nämligen att vara nationellt fri, eftersom Ryssland representerar kommunismen och denna i sin tur alltid företräder proletariatet och därmed folkets egentliga majoritet. Påminnelser om att den ryska politiken här arbetar med från Hegel och Marx förvärvade fiktioner blir sällan besvärande, ty i de ryska kolonierna blir opponenter ögonblickligen likviderade; de kan inte som på Cypern och i Algeriet tala till sina folk och till opinionen i världen.

Taktiken inom de demokratiska staterna klarlades för ett par veckor sedan i Pravda i en artikel på sjutton spalter med den sägande titeln: "För ömsesidig förståelse och samverkan inom den internationella arbetarrörelsen." Här rekommenderas, liksom i en rad liknande aktstycken efter tjugonde partikongressen, inte bara allianser med socialdemokratin utan också samgående med alla "antikapitalister", i den mån man på detta sätt kan försvaga och besegra de mest oförsonliga motståndarna. Det gäller att samla "alla progressiva krafter", i första rummet att genomföra "de arbetandes enhet, ett enande av arbetarklassens led". Överallt i världen följer de kommunistiska partierna dessa nya direktiv. Socialdemokraterna i Sverige var i Ny Dag för ett par år sedan socialfascister, redskap åt den amerikanska kapitalismen; nu behandlas de i samma tidning och i de kommunistiska broschyrerna som klassbröder som i stort sett arbetar för samma omedelbara syften och som man därför bör alliera sig med. Som det främsta gemensamma målet framställs naturligtvis nedrustningen.

Det är fjärde eller femte gången en sådan svängning äger rum i kommunismens taktik. Första fangen var då Lenin betecknade vänsterkommunismen som en "barnsjukdom", de senaste tillfällena var under folkfrontstiden i mitten av 30-talet och under alliansen med demokratierna mot Hitler 1941—1945. Varje gång är denna taktik ett uttryck för avspänningsstrategi. Lenin tillgrep den då hoppet om en snar världsrevolution förbleknade, Stalin då nazismen blev så stark att so-

cialdemokraternas och över huvud vänsterns stöd syntes nödvändigt respektive vid Hitlers anfall på sin förra bundsförvant Ryssland. Det är fråga om en tillfällig defensiv som, då den lyckas, snabbt förvandlas till en ny offensiv.

De kommunistiska splittringsförsöken går än längre i detalj. Efter de ryska ledarnas besök i England i april och efter de franska socialisternas besök i Moskva i maj flödade den kommunistiska propagandan av beröm och kritik i fråga om socialdemokratiska politiker. Några sades ha sinne för fred och avspänning och framsteg; andra, såsom Gaitskell i England och André Philipp i Frankrike, tillrättavisades som kapitalister och reaktionärer.

Det gäller "att splittra fienden och förintä varje fiende för sig" — det stora målet är att i världen isolera Amerika, i varje stat de grupper som håller på ett starkt försvar för frihetens bevarande.

Hittills har, vad den "inrikespolitiska" taktiken angår, framgångarna inte varit stora. Socialdemokraterna avvisar folkfrontstanken, de avvisar också nedrustningskraven. Det kommunistiska spelet har upprepats så många gånger att det nu borde vara genomskådat av envar. Dess innebörd klarlades en gång för alla då Lenin uppmanade de engelska kommunisterna att stödja MacDonald — stödet var, skrev han, av samma art "som det rep, som uppbär den hängde".